

Елин Пелин

Приключенията на един
Ангел в село Цепилово

Няма вече мир в село Цепилово, няма спокойствие. От четири махали село, на пет партии се разцепило. Всяка партия на пет партийки. Всяка партийка по пет водачи. Настръхнали хората като бодлите на таралеж. Не минава ден без караници, без побоища. Човек с човек не се среща. Всяка партия кръчма си отвори, да не би да иде някой в противната. Вземаха си говедар от чуждо село, неутрален човек, стоката да им пасе. При свой всеки я не праща. В черква никой не стъпя, да се не срещат противници, защото не могат да се гледат.

Добре, но ето че дойдоха светли празници, Рождество Христово. Мисли попът, мисли какво да прави. Не му се и пее в празна черква, пък и хората нечеркувани ще останат.

Какво направи човекът? Обади по цяло село, че на Коледа пет пъти служба ще служи, за всяка партия отделно. Нареди часовете и почна да чука камбаната, тоя час за тия, другия за ония.

Хубави дни, хубава зима. Селото под снега като картинка. Спокойно запушили комините, вдигат се нависоко бели тънки пушеци, смесват се и не искат да знаят кой от коя партийна къща излиза.

Видя и господ от небето, че не са добри работите в село Цепилово, па избра едни от най-добрите си ангели и му рече:

– Иди, синко, долу в Цепилово. Лесно ще го намериш. Спусни се над България и дето кацнеш, там е. Иди ги вразуми.

Като чу ангелът камбаните за Рождество, спусна се от небето и право в Цепилово. То цялото е будно през великата нощ на Рождество. Чист хубав сняг го покрил, грейнали светлинки по прозорците. Детски гласове на групи, на групи пеят коледни песни.

– Ах – рече ангелът, – тук всичко на добро е тръгнало, по-добре да се не бъркам, да не излезе пак някоя кавга.

Възседна ангелът весел камбаната да се полюее. Люее се той и гледа – веднаж черква пусна, пак нова служба захвана, три служби изкара попът.

„Каква ще да е тая работа?“ – помисли си ангелът, слезе от камбанарията долу и тръгна по една улица.

Усетиха го кучетата, залаяха като по вълк. Наизскачаха селяни с тояги и колове.

– Хей, кой си? Стой!

– Човек като вас, пътник закъснял – рече ангелът.

– Не, ти не си от нашите – закрещяха селяните, ти си от друга партия, нашите кучета наши хора не лаят, подушили са ти вярата проклета.

И пата-кюта с тоягите, едвам жив се отскубна ангелът и през

плетища, през мегдани, та в другата махала. Още не се окопитил от боя, пак лавнаха кучетата.

Наизскочиха пак селяни с тояги, с колове и завикаха:

– Хей, ти кой си? Стой!

– Човек като вас, братя, пътник закъснъл.

– Не, ти не си от нашпте – закрещяха селяните. – Наше куче наш човек не лае, ти си от другите.

И пата-кюта, пата-кюта с тоягите, едвам жив се отскубна ангелът п избяга в другата махала. Но и там същото се случи, и там изяде боя.

Бяга ангелът от махала в махала и навсякъде го биха селяните. А камбаната бие за четвърти път служба.

Стана му мъчно на ангела.

– В такова село ли намери да ме прати дядо Господ на тоя хубав ден. Хората се веселят и радват, пък аз бой да ям.

Той се спря на широкия мегдан сред селото, дето нямаше наблизо ни къщи, ни кучета, погледна небето и почна да се моли.

Но ето там из една уличка се зададе по белия сняг черна фигура. Взря се ангелът и видя човек, след него недалечко друг.

„Пак ще ям бой“ – помисли си той и поиска да разпери криле да се вдигне, но не можа. Те бяха изпочупени.

Двете човешки фигури се настигнаха и спряха пред него.

– Кой си ти?

– Човек, ваш брат. Закъснъл пътник.

– Дай си личната карта!

– Нямах? Добре. Слушай, поляк, заведи тогова в общинския яхър и го вържи на яслите като магаре. Удари му и един даяк. Виждам, че не е от нашите. Утре ще го разберем.

– Слушам, господин кмете – рече полякът, хвана ангела, закара го в общинския яхър и го върза за яслите до магарето.

На сутринта селяните дълго търсиха кмета да го поздравят с Рождество Христово и късно-късно го намериха в общинския яхър, вързан за яслите до магарето.

– Каква е тая работа, кмете? – питат го зачудени селяните.

– Не знам, брате – сам не знам. Някой от противниците ми скрои тоя номер. Вземете тоягите и бийте! Да започнем Коледа!

КРАЙ

© 1936 Елин Пелин

Набиране: Георги Величков
Източник: Словото

Публикация:

Елин Пелин. „Събрани съчинения в шест тома“, Том трети; „Български писател“, С. 1977. Под редакцията на Тодор Боров, Кръстьо Генов и Пеньо Русев.

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5412>]